

Karabiny

Karabin dość długo ewoluował zanim osiągnął współcześnie znaną mu postać. Obecnie nie można wyobrazić sobie żołnierza bez tej broni. Oto przegląd najpopularniejszych konstrukcji, które wciąż mają swoje zastosowanie w wojsku.

Karabin dość długo ewoluował zanim osiągnął współcześnie znaną mu postać. Obecnie nie można wyobrazić sobie żołnierza bez tej broni. Oto przegląd najpopularniejszych konstrukcji, które wciąż mają swoje zastosowanie w wojsku.

Karabin: Jest indywidualną bronią palną z długą lufą, strzelającą nabojami karabinowymi lub pośrednimi. Długość lufy w karabinie wynosi od 50 do 90 kalibrów. Służy do zwalczania celów żywych, indywidualnych i zbiorowych, ogniem seryjnym na odległość do 200 m lub ogniem pojedynczym na odległość do 400 m. Specjalistyczne karabiny wyborowe (precyzyjne) przystosowane są do rażenia celów na odległość do 1500 m. Współczesne karabiny są bronią automatyczną podwójnego działania, tzn. mogą prowadzić zarówno ogień pojedynczy, jak i seryjny. Z tym jednak, że zasadniczym rodzajem ognia dla karabinów strzelających nabojami pośrednimi jest ogień krótkimi seriami, natomiast dla karabinów strzelających nabojami karabinowymi zasadniczy jest ogień pojedynczy.

AK 47

Ak 47

To słynny Automat Kałasznikowa, standardowa broń piechoty dawnego Układu Warszawskiego. Niewiele nowego można o nim powiedzieć. Jest to jedna z najlepszych konstrukcji w swojej klasie w XX wieku. Nic nie dorównuje mu niezawodnością. Produkowano go prawie na całym świecie, prawdopodobnie jest to broń o największej liczbie wyprodukowanych egzemplarzy. AK47 dowiódł swojej wartości na polach walki całego świata. Istnieje wiele jego wersji, o różnych kalibrach, długościach lufy, itp. (a także wielu mniej lub bardziej udanych naśladownictw). Oryginalnie przystosowany był do naboju pośredniego 7,62 x 39 mm.

Karabinek AK, popularnie zwany kałasznikowem, w żadnych parametrach nie odbiega od innych broni w swej klasie, przewyższa je natomiast niezawodnością i wytrzymałością. Podczas II wojny światowej okazało się, że potrzebna jest broń strzelająca dalej niż pistolety maszynowe, a zarazem mniejsza i lżejsza od karabinu maszynowego. Niemcy skonstruowali MP43 Bergmana nazwaną sturmgewehr - karabin szturmowy. W czasie wojny tylko Amerykanom udało się przebroić całą armię w taką broń. Rosjanie broń szturmową skonstruowali w 1947 roku, nazywała się AK47. Jej twórcą był Michaił Timofiejewicz Kałasznikow.

AK47 był częścią wyposażenia armii ZSRR i krajów Układu Warszawskiego oprócz CSRR. Produkuje się go także na licencji w Korei Północnej, Chinach, byłej Jugosławii. Fińska odmiana kałasznikowa nazywa się "Valmet", izraelska - "Galil". Na Bliskim Wschodzie AK47 używają Egipcjanie, Irakijczycy, Syryjczycy, Libijczycy, Palestyńczycy. Nie wiadomo dokładnie, ile kałasznikowów dotąd wyprodukowano. Zachodnie źródła szacują, że 30-50 milionów, konstruktor broni M. Kałasznikow ocenia że 55-70 milionów. Konkurent AK47, amerykański M16 wyprodukowany został w 6 milionach egzemplarzy.

Broń ta jest wyjątkowo odporna na zanieczyszczenia i urazy mechaniczne. W czasie konkursu w 1947 roku załadowany automat moczo w błocie, wleczono w piasku i pyłu, rzucono z wysokości na beton - broń nadal działała. Później była często modernizowana i używana w wielu konfliktach zbrojnych, w różnych klimatach i warunkach atmosferycznych. Kałasznikow sprawdzał się w śniegach Syberii i w piachu pustyni Kara-Kum. Działał w temperaturze od -50 do +50 stopni C. AK47 można tygodniami trzymać w wodzie, a potem wyjąć i zacząć strzelać.

W początkowym okresie wojny w Wietnamie żołnierze amerykańscy rzucali do rowu swoje M16 i szukali zabitego Wietnamczyka aby odebrać mu kałasznikowa. M16 nie sprawdzał się w dżungli i dopiero zmodyfikowana wersja M16A1 poprawiła nieco sytuację. Karabin ten jest jednak do dzisiaj bronią strzelającą idealnie jedynie w idealnych warunkach.

Podczas wojny w Wietnamie Amerykanie po raz pierwszy użyli karabinów M16 o zmniejszonym kalibrze 5,56. Pocisk wystrzelony z tej broni ma prędkość początkową prawie 100m/s czyli prędkość pocisku wystrzelonego z armaty przeciwpancernej. Posiada przez to bardzo dużą energię kinetyczną. Po wniknięciu w ciało i przebyciu kilku centymetrów rozrywa się na kawałki, powodując kilkunastocentymetrową jamę pozbawioną tkanki. Odpowiedzią Michaiła Kałasznikowa był karabinek AK74 kal. 5,45. Pocisk wystrzelony z AK74 po wniknięciu w ciało zaczyna koziółkować. Większość drogi przebywa bokiem, powodując rozległe urazy nawet daleko od toru kuli. Rana wylotowa z przestrzelonego uda będzie miała 11 cm średnicy, z poszarpanymi brzegami przypominającymi gwiazdę.⁽¹⁾

- Karabinek AK47 może przestrzelić:
 - 7 mm pancerz z odległości 300 m
 - hełm NATO-wski z odległości 900 m
 - kamizelkę kuloodporną z odległości 600 m
 - 30 cm przeszkodę z piasku z odległości 500 m
 - 25 cm belkę drewnianą z odległości 500 m
 - 15 cm mur z cegieł z dległości 100 m⁽²⁾
- Dane techniczne:
 - kaliber: 7,62 mm
 - długość: 870 mm
 - długość lufy: 415mm
 - masa: 4,3 kg
 - szybkostrzelność: 600 strz/min
 - pojemność magazynka: 30
 - zasięg skuteczny ok. 500m.

⁽¹⁾Por. J. Hugo-Bader *Towarzysz karabin* Gazeta wyborcza. Magazyn 1993 rok, nr 30.

⁽²⁾Por. J. Hugo-Bader *Towarzysz Kałasznikow* Gazeta wyborcza. Magazyn 1993 rok, nr 30.

FAMAS

Famas

FAMAS (Fusil Automatique de Manufacture d'Armes de St.Etienne) to konstrukcja francuska. Został przyjęty na uzbrojenie armii francuskiej w 1975 r. Jest doskonałym przykładem konstrukcji w układzie bull -pup. Strzela nabojem pośrednim 5,56 x 45 mm. Posiada składany dwójnóg, może być wyposażony także w bagnet oraz urządzenie umożliwiające miotanie granatów nasadkowych.

- Dane techniczne:
- kaliber: 5,56 mm
- długość: 757 mm
- długość lufy: 488mm
- masa: 4,23 kg
- szybkostrzelność: 900 strz/min
- pojemność magazynka: 25
- zasięg skuteczny ok. 300m.

G36

G36

Nowe osiągnięcie firmy Heckler&Koch, G 36 jest modułowym systemem broni na amunicję 5.56x45mm NATO (.223 Remington). Broń ta jest niemal całkowicie skonstruowana z wytrzymałego, wzmacnianego włóknem węglowym materiału polimerowego. Wykorzystano w niej prosty, samoregulujący system odprowadzania gazu. Lufa G 36 jest wymienna. Dzięki temu z broni tej można utworzyć karabin, karabinek lub wersję erkaemową.⁽¹⁾

Na przełomie lat '80 i '90 Bundeswehra nie zdecydowała się na wprowadzenie G41 firmy Heckler & Koch do standardowego uzbrojenia. W 1990 roku H&K rozpoczął prace nad nową bronią. Podstawową wersją miał być karabin szturmowy, wyróżniający się małą masą, niskimi kosztami produkcji i konwencjonalną konstrukcją. Do klasycznych rozwiązań dodano współczesne osiągnięcia technologii i ergonomii. Nowa broń została przyjęta do uzbrojenia Bundeswehry w 1995 roku jako G36. Jest ona produkowana w trzech podstawowych wariantach. Wszystkie mają taką samą komorę zamkową, kolbę, zamek i suwadło. Różnią się jedynie lufami i nakładkami.

W G36 szeroko zastosowano materiały syntetyczne. Jest to drugi po Steyer AUG produkowany seryjnie karabin samoczynny z plastikową komorą zamkową. Metalowe są: lufa, zespół zamka z suwadłem, urządzenie powrotne, kołki łączące, część elementów mechanizmu spustowego. Komora zamkowa, kolba, nakładki lufy, uchwyt do przenoszenia broni, chwyt oraz część mechanizmu spustowego wykonane są technologią wtrysku z wytrzymałego tworzywa poliamidowego wzmacnianego włóknem węglowym. W porównaniu ze stalą i stopami metali tworzywa sztuczne mają wiele zalet - nie korodują, wolno się zużywają, są odporne na działanie środków chemicznych, mają małą masę i dużą wytrzymałość. Polimery mają mniejszą od metali rozszerzalność temperaturową.

Części metalowe pokryte zostały antykorozyjną powierzchnią. Kuta na zimno lufa wykonana jest z odpornej na korozję stali chromowanej. Jej wewnętrzny przewód jest dodatkowo chromowany, z zewnątrz lufa jest oksydowana na czarno. Dzięki szerokiemu zastosowaniu polimerów masa broni jest niewielka, broń jest odporna na korozję i trwała. Niektórzy krytykują zbyt małą wytrzymałość kolby na uszkodzenia mechaniczne. Karabin bez magazynka waży 3,6 kg (więcej niż polski Beryl). Masa ta zapewnia niewielki odrzut. Wadą broni jest szybkie nagrzewanie się nakładek lufy przy prowadzeniu intensywnego ognia. Broń działa na zasadzie odprowadzenia gazów przez boczny otwór w lufie. W porównaniu z M16 system gazowy G36 jest szczelny - gazy nie przedostają się na suwadło, dzięki czemu nie wymaga ono intensywnego czyszczenia po strzelaniu. G36 nie zacina się i jest bardziej niezawodny od M16. Zastosowanie "pływającej" lufy korzystnie wpływa na celność.

Podstawowy, 30 naboju łukowy magazynek wykonany jest z przezroczystego tworzywa. Można dzięki temu kontrolować jego stan. Magazynki nie spełniają zaleceń standaryzacyjnych NATO. Jest tak być może dlatego, że w odróżnieniu od NATO-wskich karabinków, G36 ma dźwignię zatrzasku magazynka między kabłąkiem spustu a gniazdem magazynka. Magazynki G36 wyposażono w zatrzaski na bocznych ściankach, dzięki temu można je łączyć w szereg. Odstęp między ściankami magazyków jest na tyle duży, że mieści się w nim ściana gniazda. Jeden załadowany magazynek waży ok 500 g optymalne więc wydaje się łączenie ich po dwa. G36 może też współpracować ze 100 nabojuowymi magazynkami Beta.

Wszystkie wersje G36 są wyposażone w składaną, konturową kolbę z tworzywa sztucznego. Jest ona bardzo wysokiej jakości. Nie składa się podczas strzelania, manipulowania bronią, czolgania. Rozmiary stopki są bardzo dobrze dobrane, lepiej niż w niektórych kolbach drewnianych. Kolba jest współosiowa z lufą co zmniejsza odrzut. Do każdej wersji G36 można zamontować na końcu nakładek lufy dwójnóg. Gdy jest złożony pod nakładki nie przeszkadza w strzelaniu bez podparcia. Każdy niemiecki G36, G36K i MG36 mają celownik optyczny o powiększeniu 3,5x wraz z celownikiem kolimatorowym. Dla porównania Steyer AUG ma celownik optyczny o powiększeniu 1,5x i bez kolimatora.

Dzięki szerokiemu zastosowaniu polimerów i sprawdzonym rozwiązaniom konstrukcyjnym broń jest prosta w obsłudze. Bieżące czyszczenie wewnętrznych mechanizmów nie jest potrzebne. Producent podaje, że jeden z egzemplarzy broni przeszedł pomyślnie wystrzelenie 20 tysięcy naboju bez jakiegokolwiek czyszczenia. G36 jest przeznaczony zarówno dla strzelców lewo- jak i praworecznych. Środek ciężkości broni znajduje się bliżej wylotu lufy. Jest to korzystne przy strzelaniu instynktownym, na małych odległościach, przy strzelaniu "z biodra" lub "po lufie", gdy strzelając nie korzysta się z przyrządów celowniczych.

Części ruchome w G36 mają niewielką masę. Wpływa to na mały odrzut broni, co ułatwia kontrolowanie ognia seryjnego. Broń bez problemu spełniła wymagania dla M16 dotyczące skupienia w ogniu pojedynczym. Próby tej nie przechodzi np. AKM lub AK74.

G36 ma budowę modułową. Każdy model w zależności od zastosowanego zespołu spustowo-uderzeniowego może strzelać: ogniem pojedynczym i ciągłym; ogniem pojedynczym, seriami 2-strzałowymi i ogniem ciągłym; ogniem pojedynczym i seriami 2-strzałowymi; tylko ogniem pojedynczym. ⁽²⁾

G36k

G36k jest to wersja karabinkowa G36 z lufą o długości 32 cm. Szczególnie odpowiednia dla oddziałów pomocniczych, dla załóg wozów bojowych. Wersja ta jest nieco mniej celna od wersji podstawowej lecz mniejsza o 15 cm długość broni jest dużą zaletą podczas skoków spadochronowych. Gabarytowo G36k jest podobny do Colt M4, SIG 551, Galil SAR. Ma o 8 cm dłuższą lufę od polskiego Mini-Beryła. Różnicą do G36 jest inne urządzenie wylotowe, podobne do tego znanego z karabinka HK53. Do G36k można zamontować dwójnog.⁽²⁾

- Dane techniczne:
- kaliber: 5.56 mm
- masa: 6.62 lb (ok. 3 kg)
- długość lufy: 32 cm
- długość z kolbą rozłożoną: 33.78 in (ok. 86 cm)
- długość z kolbą złożoną: 24.21 in (ok. 62 cm)⁽¹⁾

G36 Compact

G36 Compact jest 5.56 karabinkiem z 9 calową lufą (ok. 23 cm). Ze złożoną kolbą jest krótszy od MP5. Posiada dodatkowy pionowy uchwyt, skróconą okładzinę lufy z sześcioma zaczepami do dodatkowego wyposażenia i skrócony wylot płomieni.

- Dane techniczne:
 - kaliber: 5.56 mm
 - masa: 6.28 lb (ok. 2.7 kg)
 - długość lufy: 9 in (ok. 23 cm)
 - długość z kolbą rozłożoną: 28.27 in (ok. 72 cm)
 - długość z kolbą złożoną: 19.69 in (ok. 50 cm)⁽¹⁾

⁽¹⁾Por. www.hecklerkoch-usa.com

⁽²⁾Por. P. Paszkowski *Karabin G36 Nowa Technika Wojskowa*, 2000 rok, nr 8.

Źródło: <http://michalkanski.republika.pl/>